

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Sectio octava. Vtrum Verbum diuinum in humanitate assumpserit
accidentia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

Responsio. Surgentium. Respondetur primo, non esse omnino eandem rationem, quia humores habent substantiam magis stabilem, & consistentem, atque adeo magis intrinsece necessariam corpori humano: spiritus autem sunt quasi in continua successione, & facillime transmutantur, & ita magis videtur esse extra humanæ naturæ integritatem. Secundo responderi potest satis pie, & probabiliter concedendo sequelam, quia nullum habet incommodum, & quia veritas & integritas humani corporis hos spiritus requirit: unde non defunt, qui putent, eos esse animatos. Ac denique, licet in vita mortali varientur per continuam actionem, & reactionem, tamen in corpore glorioso idem perpetuo manebunt incorruptibiles. Sed quid de illis substantiis mediis inter cibum seu alimentum, & sanguinem, quæ vocantur Ros, & Cambium? cibis enim prius quam in sanguinem, vel in glutem conuertatur, in has substantias conuertitur, per quas paulatim transmutatio fit. Respondetur, has substantias non fuisse assumptas, quia non sunt de veritate humanæ naturæ, nec per se requiritur ad perfectam consistentiam eius, & vitæ operationes. Et maiori ratione non fuerunt assumptæ lachrymæ, salivæ, sudor, & similia excrementa, quæ nullo modo ad humanæ naturæ integritatem spectant.

Dico secundo, Probabilius etiam videtur, vngues, dentes, & capillos assumptos fuisse secundum hypostasim Verbi Dei. Et quidem de dentibus, & vnguibus fere nil dubito: tum, quia valde probabile est, informari animam rationalem, & augeri vitali modo: tum etiam, quia sunt de integritate humani corporis, & per se necessarij, non solum ad ornamentum, sed etiam ad nonnullas actiones humanas. De capillis vero res est magis dubia, sumitur tamen ex Ambrosio lib. de Incarn. Dom. sacram. c. 6. & Athanasio Epist. ad Epist. quam refert Epiphanius. hares. 77. qui dicunt, eos hæreticos, qui affirmabant diuinitatem, & carnem Christi esse eiusdem substantiæ, consequenter fuisse dicturos, Verbum in carnem, capillos, sanguinem, & ossa conuersum esse. In quibus verbis manifeste supponunt, Verbum eodem modo fuisse vnicum capillis, quo carni, sanguini & ossibus. Præterea pertinent capilli ad quoddam complementum, & ornamentum corporis humani, propter quod futuri sunt in corporibus resurgentium, teste Augustino 22. de Ciuit. c. 19. & in Enchirid. c. 88. cum quo sentiunt omnes Theologi in 4. d. 4. q. 7. ubi D. Thomas q. 1. ar. 2. q. 3. ad 3. etiam sentit, illos informari animam rationalem, quod etiam indicat 1. p. q. 27. ar. 2. ergo eadem ratione credibile est, vngues esse Verbo Dei, præsertim cum in hoc nullum sit incommodum, & ad maiorem quandam Christi dignitatem, & maiorem perfectionem huius vnionis pertineat. Dices, hæc omnia facillime transmutari, & resolui, unde fit, fere continue factam esse nonam vnionem ad Verbum, & nouam separationem: atque adeo magnam materiam quantitatem fuisse temporis successione Verbo vnitam, & postea omnino dimissam. Quod videtur inconueniens, & contra illud commune axioma: quod semel assumptum, nunquam dimittit, quod ex Damasceno sumptum est lib. 3. cap. 27. Respondetur hoc nullum esse incommodum, ita enim necessario dicendum est accidisse in continua nutritione, & resolutione partium omnium, etiam perfectarum, & præsertim ipsius sanguinis. Illa ergo, quæ per se fuerunt sumpta, scilicet anima, & corpus, nunquam fuerunt dimissa: partes vero corporis materiales, quæ continue resoluuntur, dimitti potuerunt, præsertim quoad illam materiam, quæ in corpore Christi resurgens futura non erat necessaria, vel saltem in materia de Resurrectione Christi dicemus.

}}{

SECTIO VIII.

Vtrum Verbum diuinum in humanitate assumpsit accidentia.

Supposita distinctione supra data, de assumptione in hypostasi, vel secundum hypostasim.

Dico primo, assumpsisse Verbum in sua hypostasi, media humanitate formas accidentales. Est certa, sumitur ex illis locis Scripturæ, quæ dicunt Christum fuisse hominem visibilem oculis corporeis, manducasse, bibisse, tristem fuisse: ac denique ex illis, in quibus dicitur habitum inuentus ut homo. Ex quibus sumunt Concilia assumpsisse naturam nostram perfectam, & quidquid in ea plantauit, & per omnia fuisse nobis similem sine forde peccati, ut loquitur Concil. Chalced. act. 5. in 2. definitione Fidei, & VI. Synod. act. 4. & 11. & frequentissime sancti Patres Leo serm. 8. de Natiuitate, Damascus Epist. 1. ad Paulin. Cyrillus Epist. 25. Epiphanius hares. 77. Augustinus lib. 10. de Ciuit. c. 17. & Præfat. ad enarr. 2. Psalm. 29. Nazianzenus orat. 51. & 52. Damascus lib. 1. de Fide c. 14. & lib. 3. c. 6. 22. 23. Ambrosius de Incarnatione Domini sacram. c. 6. & 7. Fulgentius lib. de Incarnat. & grat. c. 6. Ex quibus sumitur ratio, quia habere formas accidentales pertinet ad naturalem statum, conseruationem & perfectionem humanæ naturæ, ut per se euidentius est: sed Christus assumpsit perfectam humanitatem, verumque corpus humanum, quod naturaliter posset esse, operari, videri, pati, &c. ergo. Et hæc conclusio, quæ hic tantum in generali posita est, inferius euidentius constabit, cum agemus in specie de omnibus perfectionibus, & defectibus in humanitate assumptis.

Dico secundo, Verbum non assumpsit accidentia immediate, & secundum hypostasim, sed tantum in hypostasi mediante natura. De hac conclusione nihil fere dicunt expresse Theologi, omnes tamen eam ut manifestam supponunt. Probatur autem ex principio posito disput. præced. sect. vltim. quia accidens non est immediate assumptibile, & præsertim dum actu inheret, & non subsistit: forma autem accidentales, quæ erant in Christo, actu inherere corpori, vel anime eius, non ergo immediate terminabantur subsistentia Verbi.

Sed contra, quia Concilia eodem modo & contextu, dicunt assumpsisse Verbum animam, & operationes, ergo intelligunt omnia immediate assumpsisse: alias etiam cum dicit assumpsisse sanguinem, posset intelligi mediate, & in hypostasi.

Respondetur, necessario intelligendum esse, assumptionem esse factam accommodatè, iuxta capacitatem vnus cuiusque rei, & ideo tota substantia, quæ capax est substantiæ, intelligitur immediate assumpta, accidentia vero, ut accidentia substantiam. Sed contra secundo, nam accidentia in Christo existunt ipsa existentia increata Verbi Dei, ergo sunt illi immediate vnita. Antecedens patet, quia in aliis hominibus accidentia existunt eadem existentia, quæ existit ipsa natura, cuius sunt, ergo & in Christo: sed natura eius existit existentia Verbi, ergo & accidentia.

Respondetur, argumentum procedere ex duobus falsis principiis, quia neque in Christo humanitas existit existentia increata Verbi, neque in ipso, aut in aliis hominibus accidentia existunt eadem existentia, quæ existit substantia, sed habent propriam existentiam accidentalem.

QUESTIO VI.

De modo assumptionis quantum ad ordinem, in sex articulos diuisa.

Einde considerandum est de ordine assumptionis prædictæ.

Circa quod queruntur sex.

Primo, vtrum Filius Dei assumpsit carnem mediante anima.

Secundo,